REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2574/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Sanji Krovinović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Leone Lukareve, OIB 68526851108, Ulica Joze Laurenčića 6, Zagreb, koju zastupa odvjetnik Ivan Rački iz Odvjetničkog društva Rački i kolege j.t.d., Pisarnica Zagreb, Oreškovićeva 6D/1, protiv tuženika OTP banka dioničko društvo, OIB 52508873833, Ulica Domovinskog rata 61, Split, kojeg zastupa Miroslav Plašćar, odvjetnik iz Zagreba, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 7. listopada 2026., u prisutnosti tužiteljice, zamjenika punomoćnika tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i nepoštena odredba članka 7. st. 1. Ugovora o studentskom kreditu – za troškove studiranja broj: 145190 od 6. veljače 2012. sklopljenog između SOCIETE GENERALE – SPLITSKA BANKA d.d. Split, Ruđera Boškovića 16, OIB: 69326397242 kao prednika tuženika OTP BANKA d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, kao kreditora i tužitelja LEONA LUKAREVA iz Zagreba, Mije Silbod Bolšića 19, OIB: 68526851108, kao korisnika kredita, koja glasi: „Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1 % (slovima: jedanposto) od iznosa odobrenog kredita – minimalno 200 kuna i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita.“.

II. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, isplatiti tužitelju LEONA LUKAREVA iz Zagreba, Mije Silbod Bolšića 19, OIB: 68526851108, iznos od 97,34 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 11. veljače 2012. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015., od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate od strane Hrvatske narodne banke za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanom za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se

određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, naknaditi tužitelju LEONA LUKAREVA iz Zagreba, Mije Silbod Bolšića 19, OIB: 68526851108, troškove parničnog postupka 161,64 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 30. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj i prednik tuženika, SOCIETE GENERALE – SPLITSKA BANKA d.d. Split, Ruđera Boškovića 16, OIB: 69326397242 su dana 6. veljače 2012. sklopili Ugovor o studentskom kreditu – za troškove studiranja broj: 145190, a prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 9.600,00 EUR, prema prodajnom deviznom tečaju kreditora na dan korištenja kredita.
2. Tužitelj ističe kako se radi o tipskom ugovoru o kreditu, u kojem je u članku 7. st. 1. ugovoreno da je tužitelj u obvezi isplatiti tuženiku jednokratnu naknadu od 1,00 % iznosa kredita, koja je tužitelju naplaćena prije korištenja kredita.
3. Ugovorna odredba iz članka 7. st. 1. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade tzv. „ulazne naknade“ je nepoštena i ništetna.
4. Tužitelj se na pravnu osnovu svog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti ugovorne naknade za obradu kredita, poziva na presude Suda EU, koja je obvezujuća za sudove u Republici Hrvatskoj te pozitivne hrvatske propise.
5. Presudama Suda EU u predmetima C-84/19 i C-244/19 odlučeno je kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna.
6. U navedenim predmetima u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (Sud EU koristi termin „naknade za otvaranje“) utvrđeno je da čl. 2., čl. 4. st. 2 i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora“ trebaju shvatiti one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takvog određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom.

7. Naknada za otvaranje uključena u ukupan trošak zajma nije njegova bitna činidba. U svakom slučaju, sud države članice dužan je provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora i to neovisno o prenošenju čl. 4 st. 2. navedene direktive u pravni poredak te države članice. Čl. 3 st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti.
8. Test nepoštenosti preuzet je iz čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ i u vrijeme sklapanja spornog ugovora bio je sadržan u članku 96. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07). Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana ugovorom o kreditu nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale.
9. U ovoj pravnoj stvari, tuženik nije tužitelju iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi niti mu je objašnjena struktura tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji se traži. Nadalje, u ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (kupovni, srednji ili prodajni) niti je precizirano da li se obračunava tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita, ili na neki treći dan.
10. Dodatno tužitelj ističe kako je čl. 96. st. 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07) propisano:
    (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je st. 2. istog članka propisano:
    (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
11. Slijedom navedenog, a budući je nesporno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru o kreditu, dakle unaprijed formuliranom ugovoru od strane tuženika na koji tužitelj nije imao utjecaja; o predmetnoj naknadi se nije pojedinačno pregovaralo.
12. Kako se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da bi se ista smatrala nepoštenom treba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovati neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača.
13. Nadalje, čl. 102. st. 1. istog Zakona o zaštiti potrošača je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.
14. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu, unaprijed sastavljenog od tuženika, a o kojim odredbama

se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza tužitelja; tužitelju je zaračunata naknada za kredit u visini 1,00 % iznosa kredita što je iznosilo 96,00 EUR.

15. Iz dopisa tuženika od 8. srpnja 2025. proizlazi da je gore navedena naknada naplaćena dana 10. veljače 2012. u iznosu od 733,44 kuna što preračunato u eure prema fiksnom tečaju 1 EUR = 7,5345 HRK iznosi 97,34 EUR. Isto predstavlja visinu tužbenog zahtjeva, a koji iznos je tuženik, prilikom isplate kredita, tužitelju neosnovano uskratio od glavnice kredita te ga je tuženik, kao nepošten stjecatelj, obvezan vratiti tužitelju sa zakonskom zateznom kamatom, od dana stjecanja.
16. Slijedom navedenog, tužiteljica je podnijela ovu tužbu i tužbeni zahtjev.
17. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako slijedi.
18. Tužba je u cijelosti neosnovana, slijedom čega tuženik u zakonskom roku daje odgovor na tužbu i predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev u skladu sa navodima iz ovog odgovora.
19. Nije sporno da je prednik tuženika sklopio Ugovor o kreditu broj 145190 (dalje: „Ugovor o kreditu“ ili „Ugovor“).
20. Međutim, sporno je jesu li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača. Tuženik se takvim tvrdnjama izričito protivi te će u nastavku obrazložiti temelj za svoje protivljenje.
21. U bitnome, tužba i tužbeni zahtjev neosnovani su zbog sljedećih razloga:
    a. U odnosu na odlučne činjenice
    b. Potraživanje tužitelja je u zastari;
    c. O naknadi za administraciju kredita
    d. Tvrdnje tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu su neosnovane i neutemeljene;
    e. O visini tužbenog zahtjeva.
22. 2. Tuženik će u nastavku obrazložiti svaki od navedenih razloga.
    a. U odnosu na odlučne činjenice
23. 3. Naime, tuženik unatoč tome što spori osnovu tužbenog zahtjeva, ne spori činjenični supstrat koji tužitelj iznosi u odnosu na plaćanje predmetne naknade te pregovora oko plaćanja iste pa sukladno odredbi čl. 332.a ZPP-a nema potrebe zakazati ročište jer je o osnovanosti tužbenog zahtjeva moguće odlučiti temeljem stanja spisa.
24. Neovisno o navedenom, prema stajalištu tuženika, ispravnom primjenom materijalnog prava na okolnosti koje tužitelj iznosi u tužbi, tužbeni zahtjev je potrebno odbiti iz razloga koje tuženik iznosi u nastavku ovog odgovora na tužbu.
25. b. Potraživanje tužitelja je u zastari
26. Prije upuštanja u raspravljanje o osnovi tužbenog zahtjeva, tuženik stavlja prigovor zastare.
27. Tuženik ovdje napominje i da je Visoki trgovački sud u recentnoj presudi posl. br. Pž-2637/2023 od 9.4.2024. zauzeo novo stajalište koje definitivno dovodi u pitanje doseg zastare restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnih odredbi.

28. U ovoj je presudi VTS istaknuo da iako ima u vidu presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske prema kojem zastara restitucijskog zahtjeva teče od pravomoćnosti presude kojom je ništetnost utvrđena, zastara restitucijskog zahtjeva ima teći od trenutka kada je došlo do stjecanja na temelju takve odredbe.
29. Tako je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-2637/2023 od 9.4.2024. utvrđeno slijedeće: „Upravo zbog navedenog, mišljenje je ovog suda da stranka koja je dio svoje imovine predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru, ukoliko želi restitucijskim zahtjevom potraživati povrat te imovine, mora u općem zastarnom roku a) postaviti kondemnatorni tužbeni zahtjev za povratom te imovine ili b) u tom roku podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenjem ništetnosti ugovora/pojedine ugovorne odredbe kako bi u smislu članka 241. Zakona o obveznim odnosima tom tužbom prekinula tijek zastarijevanja svog potraživanja iz članka 323. stavka 1. tog Zakona. Ako ona u tom roku ne učini ništa od navedenog, nego nakon proteka tog roka podnese kondemnatorni tužbeni zahtjev, a protivna stranka se pozove na zastaru (članak 214. stavak 3. Zakona o obveznim odnosima), tada bi sud taj tužbeni zahtjev zbog zastare potraživanja trebao odbiti kao neosnovan.“
30. Isto tako iznosi i jedan praktičan problem „neograničenog“ sagledavanja instituta zastare pa na str. 11. iste presude stoji: Jednako tako, kada bi stranka koja je nešto predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru tužbenim zahtjevom podnesenim sudu na primjer, 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, zatražila utvrđenje ništetnosti ugovora te ishodila pravomoćnu sudsku odluku (kojom bi bila utvrđena ništetnost), ona bi u daljnjem roku od pet godina kondemnatornim tužbenim zahtjevom mogla zatražiti povrat onoga što je dala po tom ugovoru. Time bi se dezavuirala sama svrha instituta zastare restitucijskog potraživanja jer zastara tog potraživanja de facto (gotovo) nikada ne bi nastupila, a što je protivno i pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti upravo zbog vjerovnikova prava da vječno potražuje povrat po članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima.
31. Prilog: Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-2637/2023 od 9.4.2024.
32. Stoga se postavlja pitanje, je li tužitelj zaista mogao čekati još 50 godina da ustane s tužbom i tražiti utvrđenje ništetnosti i povrat plaćenog zajedno sa zakonskom zateznom kamatom i da takav zahtjev bude usvojen od strane suda?
33. U predmetu u kojem je VTS odlučio ovom presudom tužbeni zahtjev preinačen te je odbijen tužitelj s tužbenim zahtjevom upravljenom na isplatu stečenog bez osnove na ime uplata izvršenih temeljem ništetne odredbe ugovora o kreditu koja nije obuhvaćena utvrđenjima iz kolektivne parnice. Stoga je razvidno da se radi o stajalištu koje je neposredno primjenjivo i na predmetni slučaj u kojem se traži utvrđenje ništetnosti odredbe o naknadi za administraciju kredita.
34. Dakle, prema najrecentnijoj praksi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske utvrđeno je da je u zastari kondemnatorni tužbeni zahtjev koji je upravljen na povrat stečenog bez osnove ako tužba nije podnesena u općem zastarom roku ili ako zastara prethodno nije prekinuta deklaratornim tužbenim zahtjevom unutar tog istog roka.

35. Primjenom iznesenog shvaćanja, tužbeni zahtjev tužitelja u ovom predmetu je potrebno odbiti kao neosnovan zbog nastupa zastare.
36. c. O naknadi za obradu kreditnog zahtjeva
37. Tuženik prije svega ističe da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,00 % na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe.
38. Za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe sukladno čl. 81. ZZP-a tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti:
    - da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo;
    - da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva; te naposljetku,
    - da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja).
39. Člankom 5. Ugovora jasno je propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora naknadu za obradu kredita pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 1,00% od iznosa kredita. Apsurdno je tvrditi da bi ovakva odredba, naznačena na prvoj stranici ugovora o kreditu bila nerazumljiva ili teško uočljiva tužitelju.
40. Dakle, već je samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora.
41. Očito je stoga da se o naknadi za administraciju i obradu kredita moglo pregovarati, prvenstveno s obzirom na to da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu.
42. Nadalje, odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz Ugovora su jasne, uočljive i lako razumljive. Da su odredbe jasne i uočljive nije i ne može biti dvojbeno, budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanje spomenute naknade.
43. Glede tvrdnje tužitelja da se o predmetnim odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, kao što je već više puta navedeno, tužitelj ovu tvrdnju nije potkrijepio niti jednim dokazom. Tuženik nije niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Svaki ugovor o potrošačkom kreditu što ga tuženik sklapa ili je sklapao s potrošačem prilagođen je potrošača s kojim se ugovor sklapa. Pa se tako ugovori o kreditu između više potrošača razlikuju u bitnim sastojcima ugovora kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, vrijeme otplate i drugim. Iz

navedenog proizlazi ono što je već više puta navedeno, a to je da je tužitelj samo paušalno naveo svoje tvrdnje bez ikakvih dokaza.

44. Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.
45. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe.
46. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.
47. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu.
48. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita.
49. Zbog činjenice da je tužitelji bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja Gž-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: „8. Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "ISKORISTITE JOŠ POVOLJNIJE UVJETE ERSTE KREDITA-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojom je, između

ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacuje svoj računu banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan."

50. d. Tvrdnje tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu su neosnovane i neutemeljene – troškovi obrade su opravdani
51. Tužitelj ističe kako se tuženik koristio nepoštenom poslovnom praksom ugovarajući naknadu za odobrenje kredita tzv. ulaznu klauzulu. Time je navodno tuženik doveo tužitelja u neravnopravni položaj jer tužitelj nije imao mogućnosti pregovaranja s tuženikom oko spomenute odredbe.
52. Tuženik prije svega ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu.
53. Naknada za obradu odgovara stvarno pruženim uslugama i stvarno nastalim troškovima prilikom obrade kredita. Naime, notorno je da su prilikom obrade službenici banke dužni provesti niz radnji prije izdavanja kredita. Samo su neke od tih radnji primjerice:
    - Analiza prikupljene dokumentacije (potvrda o zaposlenju, potvrda o visini prihoda, jamstvo i sl.)
    - Prikupljanje dodatne dokumentacije ako je potrebno
    - Ocjenu prihoda i rashoda klijenta
    - Ocjenu kreditne sposobnosti
    - Ocjenu vjerojatnosti vraćanja kredita te napokon
    - Proces odobrenja ili odbijanja kreditnog zahtjeva
54. Prema tome, tužitelj pogrešno tvrdi da se radi o odredbi koja izaziva "neravnotežu u pravima i obvezama" između stranaka predmetnog ugovora.
55. Trenutna praksa i potvrđuje ovdje iznesene navode tuženika. U presudi Županijskog suda u Splitu broj Gž-1215/2020, sud potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom se odbija tužbeni zahtjev postavljen na utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o obradi kredita i prijevremenoj otplati. Drugostupanjski sud navodi da ispravno ocjenjuje prvostupanjski sud da su odredbe ugovora koje se tiču naknade za obradu kredita i prijevremene otplate dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za Ugovor o kreditu iz citiranog razdoblja u bilo kojoj valuti te da su ih korisnici kredita mogli očekivati i to prema samoj formulaciji teksta te da nije jasno što bi iz teksta ugovora korisniku kredita moglo biti upitno.
56. Zaključno, ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske, a tužitelj nije predložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao suprotno. Sve navedeno može biti sankcionirano jedino odlukom kojom sud odbija tužbeni zahtjev tužitelja.
57. e. O visini tužbenog zahtjeva i vrijednosti predmeta spora
58. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik ističe da, iako osporava osnovu tužbenog zahtjeva, samu visinu tužbenog zahtjeva tuženik ne osporava. Slijedom navedenog, iz razloga procesne ekonomičnosti i

efikasnosti, u predmetnom postupku je nesvrsishodno izvođenje dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem koje predlaže tužitelj.

59. Tuženik u skladu s prethodnim navodima predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

60. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu, izvršen je uvid u Ugovor broj 145190 od 6. veljače 2012.g.

61. Tužbeni zahtjev u cijelosti je osnovan.

62. U ovom postupku sporna je osnovanost i zastara potraživanja.
63. Nesporna je visina tužbenog zahtjeva.
64. Nesporan je činjenični supstrat koji tužiteljica iznosi u odnosu na plaćanje predmetne naknade te pregovora oko plaćanja iste.
65. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, ukazuje se na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020.g., prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su stekle temeljem ništetnog pravnog posla, odnosno o slučaju iz čl. 323 st. 1 ZOO/05. Kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, rok za zastaru počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost odredbe. Stoga je nedvojbeno kako zastara još nije ni počela teći, a kamoli da je već nastupila.
66. Radi navedenog sud smatra prigovor zastare neosnovanim.
67. Glede osnovanosti tužbenog zahtjeva valja napomenuti da u predmetu C-224/19 Sud EU tumači Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.
68. Iako je prethodni postupak vezan uz konkretni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje relevantna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem. Tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala.
69. Pri tome valja naglasiti da u pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.
70. Sud smatra da nije točan navod tuženika da je za utvrđenje ništetnom ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva potrebno ispunjenje uvjeta da je ta odredba i/ ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva. Naime, člankom 84. ZPP/03 je propisano da: "Nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene

poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive." Naime, stajalište je Suda EU, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020, u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, upravo u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da: članak 2., članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti.

71. Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila postotkom propisana ugovorom o kreditu ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo.
72. Tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Tužiteljica je, naime, nesporno bila u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužiteljici kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.
73. Ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, samo za sebe, nije nepošteno te da u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u konkretnom slučaju ta naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Tuženik tužiteljici uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužiteljica nije imala pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade. Naravno, razlog je taj što (ekonomskog) opravdanja nema! Dakle, banke su morale na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnike dovodile u neravnopravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.
74. Tužiteljica je podmirila administrativne troškove za posao obrade kredita, koji posao spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke.
75. U konačnici, sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu tužiteljica se tuženiku obvezala platiti ugovorene kamate, a troškovi obrade i odobravanja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužiteljice. Naime, tuženik je financijska institucija i odobravanje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti tu uslugu i eventualni troškovi koji mu nastanu u

postupku obrade i odobrenja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužiteljica plaća. Dodatno, s obzirom na potpuno nepostojanje transparentnosti u pogledu protučinidbe koju je tuženik tužiteljici pružio kao uslugu za naplaćenu naknadu, tužiteljica izražava sumnju da joj je tuženik postupajući na opisani način dvaput obračunao jednu te istu uslugu, prvo kroz naplatu ulazne naknade, a drugi puta kroz ugovorenu kamatu.

76. Posebno, nakon saslušanja tužiteljice sud je zaključio da tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Tužiteljica je, naime, nesporno bla u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužiteljici kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.
77. Jasno je iz provedenog saslušanja, da tuženik tužiteljici uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužiteljica nije imala pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade.
78. Banka je bila dužna na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime je zapravo korisnik dovela u neravnopravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.
79. U odnosu na navod tuženika kako je sporna ugovorna odredba jasna i razumljiva, ističe se kako je iz ugovora i početnog otplatnog plana vidljivo da je sve troškove snosila tužiteljica, međutim tužiteljica niti danas ne zna koji su točno troškovi plaćeni tim iznosom, a s obzirom da je tužena kreditna institucija koja ima zaposlenike koji su zaposleni u tu svrhu, nije jasno koje troškove je tužena mogla imati vezano uz obradu konkretnog ugovora, a koje je bila dužna snositi tužiteljica pa prema tome navedena odredba nije niti jasna niti određena.
80. Tužiteljica je platila ugovorenu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, ali to ne znači da nije imao prigovora na istu.
81. Činjenica je da tužiteljica ne bi ni mogla ugovoriti kredit sa tuženikom ukoliko ne bi pristao na unaprijed formuliranu odredbu o ulaznoj naknadi. Ona je ugovorena po principu „uzmi ili ostavi“ i potrošač nije mogao utjecati na istu.
82. Dakle, sukladno članku 96. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Sukladno st. 2. istog članka, smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja

na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

83. Sukladno odredbi čl. 295. ZOO ocijenio predmetne ugovore formularnim (tipskim) jer sadržavaju opće uvjete ugovora ili se na njih pozivaju a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva pa opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ova.
84. Naime, plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od čak 1 % iznosa kredita (čl. 4.2. Ugovora o potrošačkom kreditiranju) očito prouzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača kao i odredba prema kojoj se tužiteljica obvezala platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita utvrđenu odlukom o naknadama koje važe na taj neodređeni dan s time da je visina naknade za prijevremeni povrat promjenjiva sukladno Odluci banke o naknadama.“
85. Ponovno valja istaći da je Sud Europske unije svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni, i konačno koji su neproporcionalni.
86. Osnovano tužiteljica smatra da je predmetni ugovor o kreditu unaprijed formulirani standardni ugovor trgovca. Između ostaloga, u članku 2.C) predmetnog ugovora stoji da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno važećim Općim uvjetima poslovanja i Odluci o tarifi naknade Kreditora. Dakle, radi se o ugovoru koji je prethodno pripremio tuženik. Opće je poznato da se o odredbama akata kreditora, ovdje tužene banke, koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, stoga se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi. Pored toga osnovano tužiteljica navodi da tuženik nije dokazao da bi tužiteljici dao na uvid Opće uvjete poslovanja niti da se o njima razgovaralo, a posljedično niti o spornoj odredbi.“
87. Dakle, tuženik, a u smislu odredbe stavka 4. članka 96. ZZP-a, nije dokazao da se o spornoj odredbi, sadržanoj u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, pojedinačno pregovaralo. Nesporno je da tužiteljica nije imala utjecaja na sadržaj sporne odredbe, stoga se radi o odredbi koja je nepoštena u smislu citiranog članka 96. ZZP-a, a posljedica koje je ništetnost. Stoga je tužena banka dužna tužiteljici vratiti plaćeni iznos od 97,34 EUR zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja 11. veljače 2012. g. do isplate po čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a.

88. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

89. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a, i trošak se sastoji od troška zastupanja tužitelja po odvjetniku prema važećoj odvjetničkoj tarifi i vrijednosti predmeta spora od 97,34 EUR, i u trošak ulazi: trošak jednokratne naknade /Tbr. 7. toč. 9.. O.T.R.H./ u iznosu 100,00 EUR, PDV u iznosu 25,00

EUR, pristojba na tužbu 6.64 EUR, i na presudu 30,00 EUR, tako da ukupni trošak iznosi 161,64 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate, po čl. 27. st. 3. Ovršnog Zakona.

U Zagrebu, 30. listopada 2026.

Sudac
Sanja Krovinović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana dostave presude. Žalba se predaje putem ovog suda na Županijski sud, pisano u pet istovjetnih primjeraka.

DNA:
1. Punomoćniku tužitelja uz rješenje o pristojbi na presudu u iznosu od 30,00 EUR
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-66ef5**

Kontrolni broj: **09da4-f401a-830fb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.